

Сякашъ носи най-скѣпъ товаръ. И пази да не блъсне Ваня, или да го не настѣпи.

Дѣдо Еню стои отстрана и гледа. Радва се отъ все сърдце на тая мила дружба. Въ старческитѣ му гърди нѣщо весело пърха, като птичка, и той се унася. Забравя орѣхитѣ и пещьта. Тѣй му е хубаво да ги гледа! Отъ умиление очитѣ му се овлажняватъ. И той присѣда на низко трикрако столче и запушва съ лулата си. Той гледа да не стане нѣщо съ момчетата. А и Галю сжщо тѣй внимава.

Най-после Галю полека спрѣ.

Това значи, че играта се е вече свършила.

Дѣдо Еню се събужда като че отъ сънь. Отиде и сне Радя и Коля. Тѣ едва се задържаха на краката си — отъ дългото седене на високо. Ваню ги хвана за рѣце и изведе. На прага се спрѣха и замахаха съ рѣце къмъ Галя. Той ги гледаше и имъ благодарѣше. Но и мжка имаше въ очитѣ му, задето го напущаха.

Отидоха си.

Старецътъ и коньтъ останаха пакъ сами и мълчаливо всѣки продължи обикновената си работа.

* * *

Вечерь дѣдо Еню довеждаше коня въ кжщата на господаря си, оставаше го тамъ да пренощува и рано сутринь пакъ го вземаше. Презъ това време за него се грижеше майката на Галювитѣ другарчета. Назобяваше го съ повечко ечемикъ, туряше въ яслитѣ му миризливо сѣно и му постилаше друго на земята, за да спи. Обаче, Галю никога не лѣгаше — той спѣше на крака.

Ваню, Ради и Колю разправяха подробно на